

Arrest

nr. 314 045 van 7 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BOUCHAT
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 29 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. BOUCHAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 31 mei 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 april 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Tunesische nationaliteit en komt u uit de regio Sousse. U bent gehuwd met O. T. (Tunesische nationaliteit, OV (...)). Zowel u als uw vrouw verbleven in het verleden meermaals in België. Uw vrouw diende op 19 oktober 2020 een verzoek tot internationale bescherming in. Uw vrouw deed

op 10 september 2021 afstand van haar verzoek en keerde nadien vrijwillig terug naar Tunesië. Uw oudste zoon was eveneens ooit in België maar ook hij keerde terug naar Tunesië. Heden verblijven uw vrouw en twee zonen in Tunesië.

U werkte in Tunesië bij de provinciale diensten in Sousse onder de gouverneur. Na de revolutie in 2010 bleef u werken op uw post. U zou bepaalde problemen hebben gekend nadien omdat u voor de revolutie lid was van de enige partij in Tunesië (RCD). In maart 2018 diende u een aanvraag in tot een vrijwillig vertrek (door u benoemd als vervroegd pensioen) zoals dat wettelijk voorzien is. Daarbij moest u een rapport overmaken van bepaalde werkzaamheden waarbij u corrupte handelingen zou hebben blootgelegd. In november 2018 reisde u naar Europa als toerist. U reisde met uw eigen paspoort (uitgegeven in mei 2018) en een Schengenvisum verkregen op de Franse ambassade (geldig van 2/11/2018 tot 30/04/2019). Sindsdien verbleef u in België. Op 3 maart 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in nadat u bij een controle op het openbaar vervoer in Gent illegaal in het land bleek te zijn en werd overgebracht naar een gesloten centrum op 2 maart 2020. U zou na aankomst in Europa vernomen hebben dat er een zaak hangende is tegen u waarin u valselyk beschuldigd wordt van fraude, samen met uw zoon A.. Daardoor kan u niet naar Tunesië terugreizen. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende stukken neer: paspoort en identiteitskaart, geboorteaktes van familieleden, attesten van uw werk als ambtenaar, uw aanvraag tot vrijwillig vertrek (vervroegd pensioen), documenten van de rechtbank van eerste aanleg te Sousse over u en uw zoon, attesten van de verkoop van uw huis, een partijkaart, een kopie van een vonnis van de rechtbank in de zaak van uw zoon, kopieën van stukken van de vrijwillige terugkeer van uw vrouw naar Tunesië in 2021 en een link naar een interview dat op Facebook geplaatst is.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas op basis van onderstaande elementen.

Laattijdige asielaanvraag en terugkeer van uw echtgenote

Ten eerste diende u pas een verzoek tot internationale bescherming in op 3 maart 2020, meer dan een jaar na uw aankomst in België. U zegt dat u geen weet had van een asielsysteem (zie notities persoonlijk onderhoud (NPO) CGVS p.9), maar dat is niet geloofwaardig. U was al dikwijls in België in het verleden, u hebt hier en in Frankrijk familie en uw vrouw was ook al regelmatig in België. Dat u niet op de hoogte was van een asielsysteem in België is dan ook niet aannemelijk. Het laattijdig indienen van een verzoek doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede diende uw vrouw eveneens een verzoek om internationale bescherming in gebaseerd op uw vrees bij terugkeer (zie vragenlijst CGVS van uw echtgenote, toegevoegd aan het administratieve dossier). Uw vrouw reisde in oktober 2019 naar België om u, volgens haar verklaringen, hier bij te staan bij uw verzoek om internationale bescherming (zie vragenlijst CGVS van uw echtgenote). Zij diende ook laattijdig een verzoek in, zijnde pas in oktober 2020. Bovendien vermeldt uw vrouw dat ze naar België reisde om u documenten te geven om u te helpen bij uw verzoek in oktober 2019, maar toen had u nog geen verzoek tot internationale bescherming ingediend. Aan uw verklaringen kan dan ook geen geloof worden gehecht. In elk geval, gesteld dat uw vrouw u effectief bepaalde documenten bezorgde in oktober 2019 is er geen reden om te zeggen dat u van geen asielsysteem wist.

Ten derde is uw vrouw in september 2021 vrijwillig naar Tunesië terug gekeerd. Uw vrouw verklaarde nochtans ook dat zij persoonlijk niet naar Tunesië kon terugkeren omdat ze gezocht wordt in Tunesië omwille van de problemen die u zou hebben in Tunesië (zie vragenlijst CGVS van uw echtgenote). De terugkeer van uw vrouw tast verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Ten vierde diende u pas een verzoek tot internationale bescherming in nadat u was opgepakt omdat u al verschillende maanden illegaal in België was. Uw verzoek om internationale bescherming lijkt dan ook eerder een poging tot het annuleren van een gedwongen terugkeer en het regulariseren van uw verblijf in België, eerder dan gebaseerd op een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer.

Verblijf in Tunesië na 2010 tot 2018

Ten eerste geeft u aan dat u problemen kende in Tunesië omdat u voor de revolutie in 2010 lid was van de enige partij in Tunesië (RCD). Maar deze hebben u er niet van weerhouden om tot 2018 in Tunesië te blijven en om daar als ambtenaar te werken. Uw broers en vader die ook lid waren zijn zelfs nog steeds in Tunesië (zie NPO CGVS p.20). Dat ze in de hoofdstad wonen en daardoor geen problemen kennen, is van geen belang. Het staat u immers ook vrij om te verhuizen binnen Tunesië.

Ten tweede geeft u zelf aan dat u geen echte problemen kende tot aan uw vertrek in 2018 (zie NPO CGVS). Dat u bepaalde (extra) taken niet meer werden toevertrouwd en u zich diende te beperken tot koffie drinken en de krant lezen, is in elk geval geen 'vervolgning' zoals die beschreven is in de Vluchtelingenconventie.

Ten derde kreeg u hoe dan ook in mei 2018 blijkbaar zonder enige problemen een Tunesisch paspoort van de overheid en kon u legaal als toerist het land verlaten in november 2018. Ook hieruit blijkt dat u tot net na uw vertrek uit Tunesië geen noemenswaardige problemen kende met de overheid.

U legt ook tegenstrijdige verklaringen af

Ten eerste vroeg u op officiële wijze een vrijwillig vertrek aan in maart 2018 en u legt daarvan stukken neer. Het is dan ook wel héél toevallig dat u, net na uw legaal en voor de overheid zichtbaar vertrek uit Tunesië, wordt aangeklaagd voor fraude. Wat er ook van zij, u legde tegenstrijdige verklaringen af. Zo blijkt dat u tot aan uw vertrek in 2018 in Tunesië geen enkel probleem zou hebben gekend (zie CGVS p.9). U zegt dat u na aankomst hier van uw zoon vernam dat er problemen waren (zie CGVS p.9). Dit gebeurde volgens u in de week van uw aankomst. Echter voordien verklaarde u dat u in de luchthaven een telefoon kreeg van een bevriende collega die vertelde dat u verdacht werd van fraude (zie vragenlijst CGVS vraag 2). Dit doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten tweede zegt u dat anderhalf jaar na uw komst naar België (in november 2018) een zaak tegen u begonnen is (zie NPO CGVS p.18). Maar u legt een stuk neer van de Kamer van Inbeschuldigingstelling (rechtbank eerste aanleg) dat dateert van 1 maart 2019. Uw verklaring klopt dus niet. In elk geval hebt u blijkbaar ook geen advocaat ter plaatse gecontacteerd om u te informeren en kan u niet vertellen over het verloop van deze rechtszaak en u geeft als reden 'ik was niet aanwezig' (zie NPO CGVS p.18). Indien u werkelijk valselijk beschuldigd zou worden en uw vrouw speciaal naar België reisde om uw documenten af te geven in het kader van uw verzoek om internationale bescherming mag toch verwacht worden dat u goed bent ingelicht wat betreft de stand van zaken.

Ten derde zegt u dat men u (onterecht) twee transacties zou hebben toegeschreven (zie NPO CGVS p.18). Maar u moet zelf toegeven dat u niet de bevoegdheid had transacties te doen en u kan niet uitleggen hoe men deze transacties dan ook heeft toegeschreven. In elk geval blijkt nergens uit de door u neergelegde stukken dat u concreet van twee corrupte transacties wordt verdacht.

Ten vierde is het opvallend dat u in de vragenlijst van het CGVS (ingevuld op 11 maart 2020) verklaart dat uw zoon in de gevangenis is beland. Maar ook daarvan legt u geen stukken neer die aangeven dat uw zoon effectief in de gevangenis zat. Meer zelfs, u zegt later in de procedure, dat uw zoon de vrijspraak kreeg (zie NPO CGVS p.18). U legt ook een attest (dd. 16 mei 2023) neer van het Ministerie van Justitie (rechtbank eerste aanleg) waarin staat dat de rechtbank besliste de zaak niet te behandelen en dat het Openbaar Ministerie in beroep gaat. Dit is uiteraard niet hetzelfde als een vrijspraak.

Ten vijfde geeft u aan dat uw vrouw bepaalde problemen kende bij vertrek en terugkeer naar Tunesië (zie NPO CGVS p.10 en 11). Maar u zegt dat het gaat over niet-gedekte cheques. Nergens uit uw verklaringen blijkt een band met de problemen die u zou hebben gekend, noch legt u enig document of ander begin van bewijs neer ter staving.

Ten slotte weerhouden de door u voorgehouden problemen u er niet van zich op Facebook te registreren onder eigen naam en daarbij aan te geven dat u in België bent, wat dan ook voor iedereen zichtbaar is.

U legt veel documenten neer, maar ook opvallend veel documenten legt u niet voor

Ten eerste legt u geen volledige stukken neer van de documenten afkomstig van de rechtbank van eerste aanleg. De stukken zelf betreffen twee keer hetzelfde document én één onleesbaar uitgeveegde kopie. De vertalingen betreffen enerzijds de vertaling van het document dat tweemaal is toegevoegd en anderzijds een onvolledige vertaling van een document waarvan geen origineel stuk is toegevoegd. In samenhang met uw incoherente verklaringen zoals hierboven en hierna weergegeven, kan aan deze stukken helemaal geen geloof worden gehecht.

Ten tweede zegt u dat er allerlei zaken voor uw vrouw en kinderen zijn geblokkeerd intussen (zie NPO CGVS p.13). Maar hier legde u geen stukken van neer. Zo zegt u (zie NPO CGVS p.13) dat het paspoort van uw vrouw niet zou verlengd zijn wegens uw problemen. Maar hiervan legt u geen bewijs neer.

Ten derde zei uw vrouw dat haar advocaat een foto van stukken toonde waaruit zou blijken dat uw vrouw in Tunesië werd gezocht, maar ook die legt u niet voor.

Ten vierde verklaarde u ontslagen te zijn (p.3 document HOORRECHT van 3 maart 2020). U werd door de nieuwe machthebbers na de revolutie van 2010 beschuldigd van corruptie en ontslagen. Maar nergens uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u ontslagen bent.

Ten vijfde zegt u (zie NPO CGVS p.4) dat uw zoon tot twee jaar veroordeeld is en een reisverbod kreeg. Opnieuw, ook hiervan ontbreekt elk document.

Ten zesde zegt u dat u een overzicht moest maken van alle uitgevoerde projecten waarbij u betrokken was voor aanvraag tot vrijwillig vertrek (vervroegd pensioen) (zie NPO CGVS p.15 en 16). Het is vooreerst opmerkelijk dat het opstellen van zulk verslag nergens staat vermeld in de stukken met betrekking tot vrijwillig vertrek die u voorlegde. U stelde in uw verslag onregelmatigheden vast in de periode 2015 of 2016. Het is opvallend dat u dat nooit eerder vermeld of aangegeven zou hebben aan uw oversten of andere diensten (zie NPO CGVS p.16). U zegt dat u enkel met oude collega's overlegde en dus dit niet op officiële wijze in aandacht gebracht hebt. Dat is vreemd als het om ernstige zaken ging. Daarnaast moet het CGVS vaststellen dat u weer opnieuw geen stukken hiervan neerlegt.

Hoe dan ook stelt het CGVS vast dat u een aanvraag tot vrijwillig vertrek (het vervroegd pensioen zoals u het noemt, zie NPO CGVS p.5) neerlegt van maart 2018 en een beslissing daarin die dateert van 2019. Dat de beslissing inhoudt dat er bepaalde budgettaire beperkingen zijn waardoor bepaalde zaken niet kunnen worden goedgekeurd, zoals toegelicht in het schrijven, is uiteraard niet gelijk te stellen aan een vervolging zoals die beschreven is in de Vluchtelingenconventie. U voegt daar zelfs aan toe dat u niet de enige was (zie NPO CGVS p.5).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Tunesië te hebben verlaten en/of er niet naar terug te kunnen keren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u er een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De identiteitsstukken staven uw identiteit van u en familieleden waaraan niet getwijfeld wordt. De documenten van uw werk, aanvraag tot vrijwillig vertrek en de beslissing daarover staven niet meer dan uw werk, de aanvraag en het antwoord waaraan evenmin wordt getwijfeld. De attesten van de verkoop van huis staven enkel dat, net zoals de stukken van de terugkeer van uw vrouw en de partijkaart. Aan de juridische stukken kan omwille van bovenstaande vaststelling geen geloof worden gehecht. De documenten kunnen niet zomaar ongeloofwaardige verklaringen rechtzetten, in tegendeel, documenten moeten gepaard gaan met aannemelijke verklaringen. Uw advocaat stuurde nog een link door van een interview rond corruptie in Tunesië door, maar het CGVS ziet niet in hoe dat uw concrete en persoonlijke situatie ondersteunt of die dit interview afbreuk zou doen aan bovenstaande vaststellingen waarop deze beslissing is gestaafd.

U brengt verder geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 14 juni 2024 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad echter op 26 juni 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoekers bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij gaat nader in op de bijzondere procedurele noden, de laattijdige asielaanvraag en terugkeer van zijn echtgenote, op het verblijf in Tunesië na 2010 tot 2018, de tegenstrijdige verklaringen en de neergelegde documenten. Voorts wordt op theoretische wijze de vluchtelingenstatus toegelicht en gewezen op de nood aan een toekomstgericht onderzoek evenals op het voordeel van de twijfel. Verzoeker benadrukt zijn politiek profiel als aanhanger van de RCD en de sterke politieke betrokkenheid van zijn familie waarbij nog wordt beklemtoond dat hij door het nieuwe regime werd gevraagd om fraude te plegen. Verzoeker licht toe dat hij gebruik had gemaakt van de nieuwe wettelijke mogelijkheid om vervroegd op pensioen te gaan en geeft aan dat hij in deze context een rapport opstelde waarin de wantoestanden van zijn oversten werden belicht.

Ten slotte wordt in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus aangekaart.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op de volgende geïnventariseerde stukkenbundel:

“(…)

4. Verschillende documenten ingediend bij het CGVS:

- a. Paspoort
- b. Visa
- c. Identiteitskaart
- d. Werkvergunning voor het ministerie (gouvernement Sousse)
- e. Nationale pensioenfondsskaart
- f. /
- g. Identiteitsdocumenten betreffende de echtgenote van de verzoeker
- h. Geboorteakten van de kinderen van de verzoeker
- i. Bewijzen van tewerkstelling in het gouvernement van Sousse, van december 2007 tot september 2018
- j. Loonstrookjes ter bevestiging van zijn werk in het gouvernement van Sousse, oktober 2018 en augustus 2018
- k. Aanvraag voor vervroegd pensioen, 19/03/2018
- l. Vonnis van de eerste onderzoeksrechter (5e bureau) van de rechtbank van eerste aanleg van Sousse waarbij de detentie van de zoon van verzoeker wordt bevolen, 01/03/2019 + bewijs van verzending ervan (e-mail d.d. 02/06/2023 van de raadsman van verzoeker aan het CGVS)
- m. Vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Sousse, 29/11/2022
- n. Strafrechtelijke beslissing (om de zaak niet te behandelen) betreffende verzoekers zoon, 16/05/2023
- o. Uittreksel uit de opsporingscirculaire tegen de echtgenote van de verzoeker, 23/07/2020
5. Psychologische attest, N. M'RAD, PsyCol, 27/04/2024
6. Correspondentie tussen de echtgenote van verzoeker en haar advocaat, augustus 2021
7. Brief van de advocaat van de echtgenote van verzoeker, 2021
8. Bewijs van aanvraag van verblijf in Griekenland door de zoon van verzoeker, 16/10/2023
9. Alleen weblink: “We want an end to the fear: abuses under Tunisia’s State of Emergency”, Amnesty International, 2017: <https://www.amnesty.org/en/documents/mde30/4911/2017/en/>
10. Alleen weblink: « Amnesty International Report 2017/2018 – The State of the World’s Human Rights », Amnesty International, 2018: <https://www.amnesty.org/en/documents/pol10/6700/2018/en/>
11. Alleen weblink: « Perception de la corruption en Tunisie », GIZ, décembre 2020, Étude quantitative: <https://www.giz.de/de/downloads/Perception%20de%20la%20Corruption%20en%20Tunisie%20D%C3%A9cembre%202020%20-%20Etude%20Quantitative.pdf>

12. Arrest n° 289 028 van 16 mei 2023, CCE"

3.2.2. Verzoeker brengt op 9 september 2024 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- kopie van zijn paspoort;
- origineel vonnis van 29 november 2022 met een beëdigde vertaling;
- origineel aanhoudingsmandaat van 1 maart 2019 met een beëdigde vertaling.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen

aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Vooreerst stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal met reden heeft geoordeeld dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en het CGVS evenmin dergelijke noden vaststelde waardoor verzoeker bijgevolg geen specifieke steunmaatregelen werden verleend.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat er desalniettemin rekening had moeten worden gehouden met bijzondere procedurele noden wegens zijn psychologische kwetsbaarheid zoals gestaafd door het psychologisch attest van 27 april 2024, kan hij geen ander licht werpen op verweerders bovenstaand correct oordeel noch op zijn ongeloofwaardig vluchtrelaas zoals blijkt uit de motieven onder 3.3.5. (infra).

Immers moet in de eerste plaats worden vastgesteld dat uit dit psychologisch attest van 2024 niet blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) in 2020 of tijdens zijn gehoor op het CGVS in 2023 in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad merkt op dat uit voormeld attest geenszins kan worden vastgesteld dat verzoekers psychologische staat een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. Hoewel in dit attest van 27 april 2024 wordt vermeld dat verzoeker lijdt aan depressieve stemmingen, overweldigende angsten die met medicijnen behandeld moeten worden, gevoelens van onzekerheid, terugtrekking, gevoelens van onvermogen, droefheid, neerslachtigheid, verlies van daadkracht, verlies van vertrouwen, emotionele uitputting, gevoelens van verlies en gemis ten opzichte van zijn familie, en terugkerende slapeloosheid met als conclusie een reactioneel angst-depressiesyndroom gecombineerd met emotionele uitputting, merkt de Raad op dat de opgesomde symptomen en daaruit volgende conclusie gebaseerd zijn op verzoekers verklaringen en eigen gedragingen en uit dit psychologisch attest niet kan blijken dat de daarin gedane

vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van verzoeker ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd. Verzoeker legt geen stavingstukken neer waaruit blijkt dat hij aan enig neuro-psychologisch onderzoek werd onderworpen. Noch uit dit psychologisch attest noch uit de stukken van het dossier kan blijken dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat verzoeker lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat hij ten gevolge van zijn psychische of medische problemen niet bij machte was om zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoeker met dit attest geenszins zijn voorgehouden vrees of voorgehouden problemen aannemelijk maakt nu verzoeker hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas (infra). Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Bovendien verklaarde verzoeker bij de DVZ gezond te zijn en maakte hij in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen gewag van enige problemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (Verklaring DVZ van 11 maart 2020, vraag 28; Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden van 11 maart 2020).

Verder moet opgemerkt worden dat noch verzoeker noch zijn advocaat bezwaar maakten tegen het plaatsvinden van het gehoor en uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker tijdens het onderhoud in staat was om op spontane wijze gedetailleerde verklaringen af te leggen. Er werden verzoeker zowel open als gesloten vragen op duidelijke vragen gesteld, die hij kennelijk kon volgen en waarover hij verklaarde deze goed te hebben begrepen (persoonlijk onderhoud, p. 21). Evenmin maakte verzoeker of zijn advocaat op het einde van het gehoor melding van psychologische problemen die een invloed zouden kunnen hebben op zijn verklaringen. Ten slotte moet opgemerkt worden dat verzoeker niet duidt welke steunmaatregelen er hadden genomen kunnen worden, noch licht hij concreet toe welke invloed deze op de beoordeling zouden hebben.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoeker stelt niet meer te kunnen terugkeren naar Tunesië omdat hij er valselijk wordt beschuldigd van corruptie en fraude in het kader van zijn werkzaamheden als overheidsambtenaar nadat hij verschillende fouten en onregelmatigheden op zijn werk opnam in een verslag bij zijn aanvraag voor een vervroegd pensioen die hem werd geweigerd. Verzoeker meent dat deze problemen ook het gevolg zijn van zijn eerdere politieke activiteiten van voor de revolutie.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Tunesië een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.3.5.2. In de bestreden beslissing wordt er reeds met reden gewezen op verzoekers laattijdige asielaanvraag en de terugkeer van zijn echtgenote:

"Ten eerste diende u pas een verzoek tot internationale bescherming in op 3 maart 2020, meer dan een jaar na uw aankomst in België. U zegt dat u geen weet had van een asielsysteem (zie notities persoonlijk onderhoud (NPO) CGVS p.9), maar dat is niet geloofwaardig. U was al dikwijls in België in het verleden, u hebt hier en in Frankrijk familie en uw vrouw was ook al regelmatig in België. Dat u niet op de hoogte was van een asielsysteem in België is dan ook niet aannemelijk. Het laattijdig indienen van een verzoek doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede diende uw vrouw eveneens een verzoek om internationale bescherming in gebaseerd op uw vrees bij terugkeer (zie vragenlijst CGVS van uw echtgenote, toegevoegd aan het administratieve dossier). Uw vrouw reisde in oktober 2019 naar België om u, volgens haar verklaringen, hier bij te staan bij uw verzoek om internationale bescherming (zie vragenlijst CGVS van uw echtgenote). Zij diende ook laattijdig een verzoek in, zijnde pas in oktober 2020. Bovendien vermeldt uw vrouw dat ze naar België reisde om u documenten te geven om u te helpen bij uw verzoek in oktober 2019, maar toen had u nog geen verzoek tot internationale bescherming ingediend. Aan uw verklaringen kan dan ook geen geloof worden gehecht. In elk geval, gesteld dat uw vrouw u effectief bepaalde documenten bezorgde in oktober 2019 is er geen reden om te zeggen dat u van geen asielsysteem wist.

Ten derde is uw vrouw in september 2021 vrijwillige naar Tunesië terug gekeerd. Uw vrouw verklaarde nochtans ook dat zij persoonlijk niet naar Tunesië kon terugkeren omdat ze gezocht wordt in Tunesië omwille van de problemen die u zou hebben in Tunesië (zie vragenlijst CGVS van uw echtgenote). De terugkeer van uw vrouw tast verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Ten vierde diende u pas een verzoek tot internationale bescherming in nadat u was opgepakt omdat u al verschillende maanden illegaal in België was. Uw verzoek om internationale bescherming lijkt dan ook eerder een poging tot het annuleren van een gedwongen terugkeer en het regulariseren van uw verblijf in België, eerder dan gebaseerd op een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer."

Verzoeker repliceert dat hij bij aankomst in België in gecompliceerde omstandigheden leefde, dat de geografische afstand hem onmiddellijke zekerheid verschaftte en zijn tweede prioriteit het economische voortbestaan van zijn gezin was, waaraan hij al zijn energie wijdde, dat hij zich bewust was van het belang van het verzamelen van officieel en overtuigend bewijsmateriaal ter ondersteuning van een procedure in België en daarom zijn echtgenote liet komen met het bewijsmateriaal en dan al het mogelijke deed om een solide zaak op te bouwen alvorens enige actie te ondernemen hetgeen helemaal niet onlogisch was bij gebrek aan professioneel juridisch advies op dat moment.

Ook moet er volgens verzoeker worden opgemerkt dat, hoewel hij op dat moment niet precies wist hoe hij internationale bescherming moest aanvragen, hij intuïtief toch het belang inzag van het hebben van documenten die zijn zaak konden staven voor de Belgische autoriteiten, om eventuele problemen te vermijden en bescherming te verkrijgen. Voorts wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verzoeker pas op de hoogte werd gebracht van de precieze details van de asielprocedure toen een maatschappelijk werker hem alle informatie ter zake gaf, nadat hij in een gesloten centrum werd geplaatst waarna verzoeker onmiddellijk zijn beschermingsverzoek heeft ingediend.

Het feit dat de echtgenote enkele maanden vóór verzoekers administratieve detentie naar België is gekomen om te helpen bij het samenstellen van het asioldossier door belangrijke documenten te verstrekken, bevestigt volgens verzoeker dat hij de asielprocedure niet heeft gebruikt om te ontsnappen aan een bevel om het land te verlaten wegens de onregelmatigheid van zijn verblijf.

Verzoekers betoog kan de laattijdige indiening van zijn beschermingsverzoek niet verschonen. De Raad wijst er in dit verband op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst zo snel mogelijk voor het einde van zijn wettig verblijf, wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*.

Het gegeven dat verzoeker pas in maart 2020 een beschermingsverzoek indiende in België hoewel hij reeds sinds 2018 was vertrokken uit Tunesië en in de zomer van 2018 in België toekwam na een aankomst in Frankrijk, vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst en gegrondheid van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dergelijke passieve, afwachtende houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relateert de ernst van de ingeroepen vrees.

Door gewag te maken van "gecompliceerde omstandigheden" die geenszins nader worden toegelicht en te wijzen op het belang van het economisch welzijn van zijn gezin dat de Raad ondergeschikt acht aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden, kan verzoeker geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen te meer het indienen van een beschermingsverzoek een verzoeker er niet van weerhoudt stappen te ondernemen om zijn economisch voortbestaan te waarborgen daar een verzoeker in tegendeel bij zijn aanvraag net een attest van immatriculatie krijgt wat hem in staat stelt legaal te werken. Evenmin kan de uitleg dat verzoeker bezig was met het opbouwen van zijn dossier een afdoende verschoning bieden voor dergelijk laattijdig beschermingsverzoek daar een verzoeker overeenkomstig artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet overigens niet noodzakelijkerwijze is verplicht documentaire bewijzen over te maken. Bovendien valt deze uitleg dan weer niet te rijmen met de verklaring dat hij zijn verzoek pas kon indienen op het moment dat hij op de hoogte werd gebracht van de asielprocedure door een maatschappelijk assistent, dit na zijn opsluiting.

Dat verzoeker zijn verzoek pas na meer dan een jaar na zijn aankomst in België heeft ingediend en bovendien pas nadat hij was opgepakt omdat hij illegaal in België verbleef, toont naar het oordeel van de Raad aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Deze vaststelling ondermijnt reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Inzake de vrijwillige terugkeer van de echtgenote die enerzijds zorgen had in verband met de situatie van verzoeker en anderzijds in verband met het probleem van de cheque, wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat een (Tunesische) advocaat de echtgenote had verteld dat er een beroep was ingediend om haar te verdedigen en dat zij dus veilig naar haar land kon terugkeren zoals gestaafd door het stuk 7 toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoeker meent dat het dus duidelijk is dat zijn echtgenote zich een terugkeer kon voorstellen. Bovendien was deze terugkeer van de echtgenote naar Tunesië des te belangrijker omdat de advocaat sterk had benadrukt hoe belangrijk het voor haar was om aanwezig te zijn bij de hoorzittingen over de chequezaak, aangezien zij bij verstek werd veroordeeld en in geen geval kon verzaken aan het bezwaar dat tegen de veroordeling was aangetekend zoals gestaafd door stuk 6, aldus verzoeker. Verzoeker is van oordeel dat voorgaande factoren de terugkeer van zijn echtgenote naar Tunesië rechtvaardigden, zonder dat

dit afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Er wordt betoogd dat de echtgenote pas geruime tijd na haar terugkeer in Tunesië heeft kunnen vaststellen dat het probleem van de cheque weliswaar was opgelost, maar dat zij nog steeds de gevolgen zou ondervinden van de valse beschuldigingen tegen haar echtgenoot (in de eerste plaats onaangekondigde bezoeken van de autoriteiten aan de gezinswoning, nauwlettend toezicht, en administratieve belemmeringen die neerkomen op een opeenstapeling van aanzienlijke discriminaties).

De Raad meent dat verzoeker met zijn betoog geen ander licht kan werpen op de terechte en pertinente overwegingen in de bestreden beslissing aangaande de terugkeer van de echtgenote.

Het gegeven dat de terugkeer van de echtgenote belangrijk was voor de “chequezaak” en dit op aanraden van en na geruststellingen van haar advocaat en de stelling dat zij pas geruime tijd na haar terugkeer in Tunesië heeft kunnen vaststellen dat zij nog steeds de gevolgen zou ondervinden van de valse beschuldigingen tegen haar echtgenoot, neemt niet weg dat zij initieel in België een beschermingsverzoek indiende, gebaseerd op een vrees wegens de problemen van verzoeker - hetgeen ook wordt bevestigd in het verzoekschrift - zodat niet kan ingezien worden waarom zij in de geschetste context van aanhoudende, actuele problemen van haar echtgenoot waaronder het aanhoudingsbevel van 2019 tegen hem, ondanks deze vrees toch vrijwillig zou terugkeren naar Tunesië. Dat verzoeker enerzijds stelt dat er disproportionele straffen worden toegekend door de rechterlijke macht, deze politiek getint zijn en de echtgenote, volgens haar beweringen, ook uit vrees hiervoor uit Tunesië is gevlucht en anderzijds verzoekers echtgenote vrijwillig terugkeert om haar vrijwillig te onderleggen aan diezelfde rechterlijke macht impliceert dat de vrees niet geloofwaardig kan worden geacht. Deze vrijwillige terugkeer ondermijnt dan ook wel in ernstige mate de geloofwaardigheid van verzoeker en de beweerdde vrees voor vervolging van verzoeker en zijn echtgenote. Uit de stukken 6 en 7 zoals toegevoegd aan het verzoekschrift kan bovendien slechts blijken dat verzoekers echtgenote werd veroordeeld, in beroep is gegaan voor een probleem met cheques en vrijwillig kon terugkeren naar Tunesië hetgeen niet wordt betwist in de bestreden beslissing. De Raad merkt ook nog op dat verzoeker zelf verklaarde niet te weten hoe deze zaak van de cheques is verbonden aan zijn problemen (persoonlijk onderhoud, p. 20) en maakt hiermee en evenmin met zijn blote beweringen aangaande administratieve belemmeringen en toezicht dan ook niet aannemelijk dat zijn echtgenote gevolgen ondervindt van zijn vermeende onterechte vervolging in Tunesië. Bovendien verblijft de echtgenote van verzoeker nog steeds in Tunesië en kon zij ondanks de voorgehouden problemen naar België reizen in oktober 2019, aldus na het uitgevaardigd aanhoudingsmandaat in maart 2019 (persoonlijk onderhoud, p. 3).

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing pertinent als volgt geoordeeld:

“Verblijf in Tunesië na 2010 tot 2018

Ten eerste geeft u aan dat u problemen kende in Tunesië omdat u voor de revolutie in 2010 lid was van de enige partij in Tunesië (RCD). Maar deze hebben u er niet van weerhouden om tot 2018 in Tunesië te blijven en om daar als ambtenaar te werken. Uw broers en vader die ook lid waren zijn zelfs nog steeds in Tunesië (zie NPO CGVS p.20). Dat ze in de hoofdstad wonen en daardoor geen problemen kennen, is van geen belang. Het staat u immers ook vrij om te verhuizen binnen Tunesië.

Ten tweede geeft u zelf aan dat u geen echte problemen kende tot aan uw vertrek in 2018 (zie NPO CGVS). Dat u bepaalde (extra) taken niet meer werden toevertrouwd en u zich diende te beperken tot koffie drinken en de krant lezen, is in elk geval geen ‘vervolging’ zoals die beschreven is in de Vluchtelingenconventie.

Ten derde kreeg u hoe dan ook in mei 2018 blijkbaar zonder enige problemen een Tunesisch paspoort van de overheid en kon u legaal als toerist het land verlaten in november 2018. Ook hieruit blijkt dat u tot net na uw vertrek uit Tunesië geen noemenswaardige problemen kende met de overheid.”

Door de neergelegde documenten te benadrukken, te volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen aangaande zijn eigen moeilijkheden op het werk en inzake de verhuis van zijn familie en verder te betogen dat het rapport van 2018 heeft geleid tot zijn veroordeling na een oneerlijk proces zodat de voorgaande jaren van “rust” het huidige gevaar niet hebben verzacht, brengt verzoeker geen valabele elementen bij ter weerlegging van bovenstaande concrete motieven die steun vinden in de stukken van het dossier en de door verzoeker geschetste context.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden heeft verweerder overigens niet nagelaten rekening te houden met de elementen die zouden voortgevloeid zijn uit het rapport van 2018 en met het gegeven dat verzoeker pas buiten Tunesië kennis nam van de concrete problemen en volgens hem valse inbeschuldigingstelling gelet op de motieven aangaande het laattijdig beschermingsverzoek (supra) en de motieven aangaande verzoekers tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen hieromtrent (infra).

Zo stipt de commissaris-generaal terecht aan dat verzoeker tegenstrijdige (alook gebrekkige) verklaringen heeft afgelegd:

“Ten eerste vroeg u op officiële wijze een vrijwillig vertrek aan in maart 2018 en u legt daarvan stukken neer. Het is dan ook wel héél toevallig dat u, net na uw legaal en voor de overheid zichtbaar vertrek uit Tunesië, wordt aangeklaagd voor fraude. Wat er ook van zij, u legde tegenstrijdige verklaringen af. Zo blijkt dat u tot aan uw vertrek in 2018 in Tunesië geen enkel probleem zou hebben gekend (zie CGVS p.9). U zegt dat u na aankomst hier van uw zoon vernam dat er problemen waren (zie CGVS p.9). Dit gebeurde volgens u in de week van uw aankomst. Echter voordien verklaarde u dat u in de luchthaven een telefoon kreeg van een

bevriende collega die vertelde dat u verdacht werd van fraude (zie vragenlijst CGVS vraag 2). Dit doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten tweede zegt u dat anderhalf jaar na uw komst naar België (in november 2018) een zaak tegen u begonnen is (zie NPO CGVS p.18). Maar u legt een stuk neer van de Kamer van Inbeschuldigingstelling (rechtbank eerste aanleg) dat dateert van 1 maart 2019. Uw verklaring klopt dus niet. In elk geval hebt u blijkbaar ook geen advocaat ter plaatse gecontacteerd om u te informeren en kan u niet vertellen over het verloop van deze rechtszaak en u geeft als reden 'ik was niet aanwezig' (zie NPO CGVS p.18). Indien u werkelijk valselijk beschuldigd zou worden en uw vrouw speciaal naar België reisde om uw documenten af te geven in het kader van uw verzoek om internationale bescherming mag toch verwacht worden dat u goed bent ingelicht wat betreft de stand van zaken.

Ten derde zegt u dat men u (onterecht) twee transacties zou hebben toegeschreven (zie NPO CGVS p.18). Maar u moet zelf toegeven dat u niet de bevoegdheid had transacties te doen en u kan niet uitleggen hoe men deze transacties dan ook heeft toegeschreven. In elk geval blijkt nergens uit de door u neergelegde stukken dat u concreet van twee corrupte transacties wordt verdacht.

Ten vierde is het opvallend dat u in de vragenlijst van het CGVS (ingevuld op 11 maart 2020) verklaart dat uw zoon in de gevangenis is beland. Maar ook daarvan legt u geen stukken neer die aangeven dat uw zoon effectief in de gevangenis zat. Meer zelfs, u zegt later in de procedure, dat uw zoon de vrijspraak kreeg (zie NPO CGVS p.18). U legt ook een attest (dd. 16 mei 2023) neer van het Ministerie van Justitie (rechtbank eerste aanleg) waarin staat dat de rechtbank besliste de zaak niet te behandelen en dat het Openbaar Ministerie in beroep gaat. Dit is uiteraard niet hetzelfde als een vrijspraak.

Ten vijfde geeft u aan dat uw vrouw bepaalde problemen kende bij vertrek en terugkeer naar Tunesië (zie NPO CGVS p.10 en 11). Maar u zegt dat het gaat over niet-gedekte cheques. Nergens uit uw verklaringen blijkt een band met de problemen die u zou hebben gekend, noch legt u enig document of ander begin van bewijs neer ter staving.

Ten slotte weerhouden de door u voorgehouden problemen u er niet van zich op Facebook te registreren onder eigen naam en daarbij aan te geven dat u in België bent, wat dan ook voor iedereen zichtbaar is."

Wat betreft de verdraging tussen het opstellen van het rapport en het op de korrel nemen van verzoeker wordt in het verzoekschrift opgemerkt dat dit niet verrassend is, aangezien verzoeker het rapport moest doorsturen naar de gouverneur, die het op zijn beurt doorstuurde naar het ministerie van Binnenlandse Zaken. Het is dus volgens verzoeker niet onwaarschijnlijk dat hij pas enkele maanden na het schrijven van het rapport op de zwarte lijst is geplaatst, gezien deze overdrachtsketen en de tijd die nodig was om de dossiers te verwerken.

Wat betreft het misverstand over hoe verzoeker op de hoogte werd gebracht van de valse beschuldigingen, houdt hij vol dat hij in de week na zijn aankomst in België deze informatie heeft verkregen van zijn zoon en de zaak vervolgens had besproken met voormalige collega's waarbij aan herinnerd wordt dat het eerste korte verhoor in rampzalige omstandigheden plaatsvond, aangezien hij de tolk, die van Egyptische afkomst was (en die hem waarschijnlijk ook niet goed begreep), niet goed verstond, en dat het verhoor bovendien via Skype plaatsvond, op afstand en per videoconferentie, wat zowel de kwaliteit van het geluid als van de communicatie vermindert alsook de kwaliteit van de omstandigheden waarin een verzoeker zich zelfverzekerd kan voelen en zich kan uitdrukken.

Hoewel verzoeker op zich kan gevolgd worden wat betreft de timing van zijn vermeende vervolging daar het niet onwaarschijnlijk is dat het rapport naar de bevoegde diensten moest overgemaakt worden waarbij een hiërarchische structuur in acht diende genomen te worden, meent de Raad dat dit motief geenszins doorslaggevend is en als overtoollig kan aangemerkt worden nu verweerder hoofdzakelijk motiveert aangaande verzoekers tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen die de Raad draagkrachtig acht en die verzoeker geenszins op afdoende wijze kan verschonen.

Zo kan verzoeker met de loutere bekritiserings van bovenstaande pertinente weigeringsmotieven omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden en zijn gebrekkige kennis evenals met de volharding in zijn verklaringen op het CGVS zijn inconsistente en gebrekkige verklaringen geenszins opheffen.

Het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS en in casu via Skype heeft plaatsgevonden, doet immers niets af aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden en redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen. De Raad benadrukt volledigheidshalve dat het gehoorverslag op de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Waar verzoeker spreekt van rampzalige omstandigheden en aanduidt dat hij de tolk, die van Egyptische afkomst was (en die hem waarschijnlijk ook niet goed begreep), niet goed verstond, en dat het verhoor via

Skype, op afstand en per videoconferentie, de kwaliteit van het geluid als van de communicatie vermindert alsook de kwaliteit van de omstandigheden waarin een verzoeker zich zelfverzekerd kan voelen en zich kan uitdrukken, merkt de Raad op dat verzoeker met dit betoog zijn vele tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen niet kan verschonen. Niettegenstaande verzoeker op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot alsook van een tolk Arabisch, aangaf dat bij de DVZ de tolk van Egyptische afkomst was waardoor de communicatie niet zo heel vlot verliep, werd hij wel de mogelijkheid geboden correcties aan te brengen wat hij ook deed aangaande zijn functie zonder hierbij melding te maken van andere misverstanden - zij het omwille van de tolk of een slechte verbindingskwaliteit - die dienden opgeklaard te worden (persoonlijk onderhoud, p. 4-6).

Door in het verzoekschrift nog aan te duiden dat er sprake is van een materiële fout waar hij sprak van problemen anderhalf jaar na zijn komst naar België, kan verzoeker geen afbreuk doen aan zijn initiële uitdrukkelijke verklaringen op het CGVS te meer hij hieromtrent geen opmerkingen aanbracht bij de notities van het persoonlijk onderhoud zodat verzoeker overeenkomstig artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet wordt geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud waarop zijn opmerkingen geen betrekking hadden. Hij kan zodoende thans middels zijn verzoekschrift geen andere inhoudelijke lezing geven aan de tijdens het persoonlijk onderhoud gestelde vragen en zijn antwoorden hierop.

Waar verzoeker zijn gebrekkige verklaringen tracht te verschonen door te betogen dat het niet zo makkelijk was om vanop afstand een advocaat te vinden die weigerden zijn zaak aan te nemen en er slechts één instemde om de zaak namens zijn zoon op te volgen, kan hij niet overtuigen. Daargelaten verzoeker op geen enkele wijze staat dat hij (afdoende) pogingen zou hebben ondernomen teneinde een eigen advocaat in te schakelen en hij geenszins zelf op objectieve wijze aantoont dat hij hierop niet kon rekenen vanuit Europa gelet op de volgens hem nodige volmachten via de autoriteiten, moet de Raad vaststellen dat verzoeker niet aantoont dat hij via de advocaat van zijn zoon geen nadere informatie kon bekomen over de rechtszaak te meer zij samen worden vermeld op het aanhoudingsmandaat en het vonnis onder hetzelfde dossierkenmerk. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de gevolgen ervan. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde voldoende duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Verzoeker tracht voorts het derde motief te weerleggen door te stellen dat afgezien van het feit dat de beschreven overweging geen tegenspraak vormt (maar hoogstens een bron van verbijstering), er in aanmerking moet worden genomen dat het niet verwonderlijk is dat hij werd gevraagd frauduleuze transacties uit te voeren, ook al was hij officieel niet belast met het uitvoeren van transacties. Het is naar mening van verzoeker evenmin verwonderlijk dat hij ervan kon worden beschuldigd dergelijke transacties uit te voeren, aangezien zijn positie hem een bevoorrechte toegang tot de fondsen verschafte en hem de mogelijkheid gaf deze te verdelen/controleren. Hij licht in dit verband nog toe dat de Frères Musulmans, na de machtsovername, hun islamitische project zowel in binnen- als buitenland wilden financieren (met name om de islamitische milities in Syrië te steunen), en dat zij daarom de tussenkomst van tussenpersonen nodig hadden om transacties uit te voeren die zij om voor de hand liggende redenen niet rechtstreeks konden uitvoeren, gelet op de verduistering van geld dat ermee gepaard ging. Verzoeker vervolgt dat, hoewel transacties officieel geen integrerend deel uitmaakten van zijn werk, hij niettemin af en toe werd opgeroepen om transacties uit te voeren, in elk geval vanaf 2013-2014.

Met de loutere kritiek op verweerders appreciatie en gevolgtrekkingen die steun vinden in de door hemzelf verklaarde omstandigheden en met de volharding in zijn reeds afgelegde verklaringen met een herhaling van de politieke context, kan verzoeker verweerders pertinente overwegingen geenszins ombuigen. Verzoeker kan verder geen andere lezing geven aan zijn duidelijke, veelvuldige verklaringen betreffende zijn takenpakket waarbij hij zowel bij de DVZ als op het CGVS expliciet stelde niet bevoegd te zijn voor transacties die allemaal werden uitgevoerd door zijn baas (Vragenlijst, vraag 4; persoonlijk onderhoud, p. 13-18). Zodoende weet verzoeker met zijn post factum toevoegingen niet te overtuigen dat hij degelijk ook af en toe transacties uitvoerde.

Met betrekking tot het vierde motief aangaande de zoon, wijst verzoeker erop dat hij een bevel tot detentie heeft overgelegd dat werd uitgevaardigd door de eerste onderzoeksrechter van de rechtbank van eerste aanleg van Sousse wat bewijst dat zijn zoon in de gevangenis heeft gezeten en dus de kritiek van verweerder ontkracht. Inzake de verwarring tussen een vrij spraak en een beslissing om de procedure te staken dient volgens verzoeker opgemerkt te worden dat dit een veel voorkomende en zeer begrijpelijke fout is die gemaakt kan worden door eender welk persoon dat geen professionele ervaring heeft op juridisch en gerechtelijk vlak zodat de kritiek van het CGVS met betrekking tot dit element onredelijk is.

De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij meent dat er bewijs voorligt dat zijn zoon in de gevangenis heeft gezeten. Immers betreft het document waarnaar hij verwijst slechts een aanhoudingsmandaat (van 1 maart 2019) waarop ook verzoeker wordt vermeld zonder dat hieruit of uit de overige stukken blijkt dat ten gevolge hiervan verzoekers zoon effectief werd aangehouden en opgesloten.

Vervolgens oordeelt de Raad dat zelfs indien verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat hij met de term vrij spraak wou duiden op de beslissing ter staking van de procedure dit steeds geen afbreuk doet aan

de overige vastgestelde inconsistenties en aan het gebrek aan enig bewijs omtrent de opsluiting van zijn zoon omwille van verzoekers vermeende valse beschuldigingen.

Verzoeker gaat ook nog in op het motief aangaande de problemen van zijn echtgenote en bevestigt dat het probleem van de echtgenote met een niet-gedekte cheque eigenlijk niets te maken had met de eigen angsten doch stelt dat de problemen die hij persoonlijk had ondervonden op zijn echtgenote waren afgewenteld en dat de moeilijkheden die zij momenteel ondervond veel meer te maken hadden met het profiel van de echtgenote dan met dit (opgeloste) probleem van een niet-gedekte cheque. Verzoeker kan met dit betoog geen ander licht werpen op het terecht oordeel dat er bij deze problemen met de cheque geen band kan worden vastgesteld met verzoekers problemen te meer verzoeker zelf verklaarde niet te weten hoe deze zaak van de cheques is verbonden aan zijn problemen (persoonlijk onderhoud, p. 20) en hij evenmin met zijn blote beweringen aangaande administratieve belemmeringen en toezicht ook niet aannemelijk maakt dat zijn echtgenote - die nog steeds in Tunesië verblijft en ondanks de voorgehouden problemen naar België kon reizen in oktober 2019, aldus na het uitgevaardigd aanhoudingsmandaat in maart 2019 - gevolgen ondervindt van zijn vermeende onterechte vervolging in Tunesië.

Ten slotte wordt in het verzoekschrift getracht het motief aangaande verzoekers Facebookactiviteiten te weerleggen. Verzoeker meent dat dit motief irrelevant is aangezien verzoeker niet probeert te verbergen dat hij in België is, aangezien de autoriteiten daarvan reeds op de hoogte zijn en daarover in de media werd bericht hetgeen een element is dat een onderdeel is van zijn vrees.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker niet aantoonde dat de Tunesische autoriteiten, die volgens zijn verklaringen "overall" naar hem op zoek waren na zijn vertrek uit Tunesië, op hun eigen reeds kennis hadden van zijn verblijf in België te meer verzoeker een visum had verkregen voor Frankrijk (persoonlijk onderhoud, p. 9; Verklaring DVZ, vraag 26, vraag 32) en de huidige locatie van verzoeker in België niet blijkt uit de neergelegde mediaberichten die louter spreken van de vlucht van verzoeker uit Tunesië en de oorzaak hiervan (administratief dossier, groene map met documenten, stukken 10). Zodoende kan verzoeker geen afbreuk doen aan verweerders bevindingen aangaande zijn Facebookactiviteiten.

Verder wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat verzoeker veel documenten neerlegt maar ook opvallend veel documenten niet voorlegt:

"Ten eerste legt u geen volledige stukken neer van de documenten afkomstig van de rechtbank van eerste aanleg. De stukken zelf betreffen twee keer hetzelfde document én één onleesbaar uitgeveegde kopie. De vertalingen betreffen enerzijds de vertaling van het document dat tweemaal is toegevoegd en anderzijds een onvolledige vertaling van een document waarvan geen origineel stuk is toegevoegd. In samenhang met uw incoherente verklaringen zoals hierboven en hierna weergegeven, kan aan deze stukken helemaal geen geloof worden gehecht.

Ten tweede zegt u dat er allerlei zaken voor uw vrouw en kinderen zijn geblokkeerd intussen (zie NPO CGVS p.13). Maar hier legde u geen stukken van neer. Zo zegt u (zie NPO CGVS p.13) dat het paspoort van uw vrouw niet zou verlengd zijn wegens uw problemen. Maar hiervan legt u geen bewijs neer.

Ten derde zei uw vrouw dat haar advocaat een foto van stukken toonde waaruit zou blijken dat uw vrouw in Tunesië werd gezocht, maar ook die legt u niet voor.

Ten vierde verklaarde u ontslagen te zijn (p.3 document HOORRECHT van 3 maart 2020). U werd door de nieuwe machthebbers na de revolutie van 2010 beschuldigd van corruptie en ontslagen. Maar nergens uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u ontslagen bent.

Ten vijfde zegt u (zie NPO CGVS p.4) dat uw zoon tot twee jaar veroordeeld is en een reisverbod kreeg. Opnieuw, ook hiervan ontbreekt elk document.

Ten zesde zegt u dat u een overzicht moest maken van alle uitgevoerde projecten waarbij u betrokken was voor aanvraag tot vrijwillig vertrek (vervroegd pensioen) (zie NPO CGVS p.15 en 16). Het is vooreerst opmerkelijk dat het opstellen van zulk verslag nergens staat vermeld in de stukken met betrekking tot vrijwillig vertrek die u voorlegde. U stelde in uw verslag onregelmatigheden vast in de periode 2015 of 2016. Het is opvallend dat u dat nooit eerder vermeld of aangegeven zou hebben aan uw oversten of andere diensten (zie NPO CGVS p.16). U zegt dat u enkel met oude collega's overlegde en dus dit niet op officiële wijze in aandacht gebracht hebt. Dat is vreemd als het om ernstige zaken ging. Daarnaast moet het CGVS vaststellen dat u weer opnieuw geen stukken hiervan neerlegt.

Hoe dan ook stelt het CGVS vast dat u een aanvraag tot vrijwillig vertrek (het vervroegd pensioen zoals u het noemt, zie NPO CGVS p.5) neerlegt van maart 2018 en een beslissing daarin die dateert van 2019. Dat de beslissing inhoudt dat er bepaalde budgettaire beperkingen zijn waardoor bepaalde zaken niet kunnen worden goedgekeurd, zoals toegelicht in het schrijven, is uiteraard niet gelijk te stellen aan een vervolging zoals die beschreven is in de Vluchtelingenconventie. U voegt daar zelfs aan toe dat u niet de enige was (zie NPO CGVS p.5)."

De Raad stelt inzake bovenstaande overwegingen aangaande de documenten vooreerst vast dat verzoeker middels zijn aanvullende nota thans vertaalde, volledige en originele stukken heeft neergelegd wat betreft het aanhoudingsmandaat van 1 maart 2019 en het vonnis van 29 november 2022. In dit verband moet aangestipt worden dat de neergelegde documenten eveneens worden meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad gaat na of verzoekers verklaringen

voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging. In casu wordt evenwel geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn vervolging voor valse beschuldigingen door de Tunesische overheden gelet op zijn laattijdig beschermingsverzoek, de vrijwillige terugkeer van zijn echtgenote, zijn verblijf tot 2018 in Tunesië en zijn legaal vertrek en gelet op zijn tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen zodat de neergelegde documenten deze ongeloofwaardigheid niet kunnen ontkrachten. De Raad benadrukt in dit verband overigens dat verzoeker blijkens zijn verklaringen niets heeft ondernomen tegen het aanhoudingsmandaat en zijn veroordeling noch zich hierover (afdoende) heeft geïnformeerd hoewel zijn zoon, die eveneens wordt vermeld in deze stukken, een advocaat kon inschakelen en in zijn dossier werd beslist de zaak (toch) niet (verder) te behandelen. Er kan van verzoeker evenwel redelijkerwijs worden verwacht dat hij op zijn minst de nodige stappen zet om een verweer te voeren tegen de volgens hem valse beschuldigingen alvorens zich bij verstek te laten veroordelen. Dat verzoeker dit heeft nagelaten te doen komt de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede nu bovendien zijn beweringen dat hij geen eerlijk proces zou/zal krijgen of dat er sprake zou zijn van onredelijke straffen niet afdoende worden gestaafd met actuele objectieve informatie.

Zelfs indien louter op basis van de voorgelegde stukken zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk werd veroordeeld voor fraude, dan nog wordt hiermee niet aangetoond dat verzoekers relaas geloofwaardig is en er sprake is van valse beschuldigingen. Er moet hierbij volledigheidshalve worden opgemerkt dat de asielpprocedure en het ingediende verzoek om internationale bescherming niet dienen om te ontsnappen aan een eventuele strafrechtelijke veroordeling in het land van herkomst naar aanleiding van aldaar gepleegde strafbare feiten.

Voorts oordeelt de Raad inzake verweerders hoger weergegeven motieven dat verzoeker niet weet te overtuigen met zijn betoog dat het niet mogelijk is een negatief bewijs te leveren inzake de weigeringen ten aanzien van zijn familie (zoals weigeringen van officiële documenten) gezien een overheid die willens en wetens hulp weigert aan haar burgers niet snel een bewijs van hulp zal afgeven. De Raad herhaalt hierbij in de eerste plaats dat verzoeker zelf verklaarde niet te weten hoe de zaak van de cheques van de echtgenote is verbonden aan zijn problemen (persoonlijk onderhoud, p. 20) en hij evenmin met zijn blote beweringen aangaande administratieve belemmeringen en toezicht aannemelijk maakt dat zijn echtgenote - die nog steeds in Tunesië verblijft en ondanks de voorgehouden problemen naar België kon reizen in oktober 2019, aldus na het uitgevaardigd aanhoudingsmandaat in maart 2019 - gevolgen ondervindt van zijn vermeende onterechte vervolging in Tunesië. Bovendien acht de Raad het niet onredelijk dat van verzoeker in dit verband afdoende bewijzen worden verwacht die niet noodzakelijkerwijze enkel negatief kunnen zijn nu verzoeker evenmin begin van bewijzen voorlegt van stappen/pogingen die zijn familieleden tevergeefs zouden hebben ondernemen om bijvoorbeeld documenten te verkrijgen.

Wat betreft verweerders motief dat er geen stukken voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekers echtgenote in Tunesië werd gezocht, stelt verzoeker dat hij dit bewijs wel degelijk heeft neergelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS en voegt hij dit voor de volledigheid opnieuw toe bij het verzoekschrift. Evenwel vindt verzoekers betoog dat hij dit bewijs wel degelijk heeft neergelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen steun in de stukken van het dossier (persoonlijk onderhoud, p. 11-13; administratief dossier, groende map met documenten). Hoe dan ook, moet de Raad vaststellen dat waar bij het verzoekschrift een schermafbeelding (of toch driekwart ervan) wordt bijgevoegd waarop "*circulaire de recherche*" en "*émission de cheque sans provisions*" wordt vermeld met deels de naam van verzoekers echtgenote, dit gegeven niet volstaat om verweerders conclusie aangaande de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas te ontkrachten. Immers wordt door verweerder niet betwist dat de echtgenote van verzoeker problemen heeft gekend omwille van niet-gedekte cheques doch hierover werd reeds opgemerkt dat verzoeker zelf verklaarde niet te weten hoe deze zaak van de cheques is verbonden aan zijn problemen (persoonlijk onderhoud, p. 20) en dat verzoeker hiermee evenmin aannemelijk maakt dat zijn echtgenote - die nog steeds in Tunesië verblijft en ondanks de voorgehouden problemen naar België kon reizen in oktober 2019, aldus na het uitgevaardigd aanhoudingsmandaat in maart 2019 - gevolgen ondervindt van zijn vermeende onterechte vervolging in Tunesië (cf. *supra*).

Wat verzoekers ontslagbewijs betreft, wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat dit niet kan neergelegd worden aangezien verzoeker niet ontslagen is. Verzoeker begrijpt niet naar welk document van 3 maart 2020 verweerder verwijst dat niet aanwezig is in het administratief dossier. In ieder geval zijn er volgens verzoeker alle redenen om aan te nemen dat verweerder het begrip 'ontslag' heeft verward met het begrip vervroegd pensioen, zoals blijkt uit wat hij reeds gedaan heeft met betrekking tot het document van 19 maart 2018 dat weliswaar betrekking heeft op een aanvraag voor vervroegd pensioen, maar dat door de protection officer ten onrechte wordt omschreven als een bewijs van 'ontslag'.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder in dit verband wijst op een gehoordocument van 3 maart 2020 dat zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt waarbij verzoeker inderdaad expliciet verklaarde dat hij werd ontslagen door zijn voormalige werkgever (p. 3). Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden in de bewering dat er verwarring kon zijn ontstaan tussen de begrippen 'ontslag' en 'vervroegd pensioen'. Uit voormeld verslag van 3 maart 2020 blijkt namelijk duidelijk dat verzoeker zelf, zowel voor- als achteraf, verklaarde de tolk goed te hebben begrepen, dat de vragenlijst na afloop opnieuw werd voorgelezen en deze ter bevestiging werd ondertekend door verzoeker. Waar

verzoeker dan stelt dat de protection officer ten onrechte het stuk van 19 maart 2018 beschreef als een bewijs van 'ontslag', kan verder worden vastgesteld dat uit de notities van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker hierbij zelf verklaarde: "*attest dat ik ontslagen ben*" zonder enige correctie hiervan nadat de notities verzoeker werden overgemaakt en hij overigens wel andere correcties aanbracht (persoonlijk onderhoud, p. 11; cf. opmerkingen bij het gehoor zoals ook toegevoegd aan het verzoekschrift middels stuk 2, p. 11).

Vervolgens gaat verzoeker in op het motief dat hij niet heeft bewezen dat zijn zoon tot twee jaar gevangenisstraf werd veroordeeld. Hij wijst op het vonnis van 29 november 2022 en stelt dat verweerder zijn analyse heeft verprutst. In dit verband moet vastgesteld worden dat hoewel verzoeker inderdaad reeds op het CGVS het vonnis van 29 november 2022 had overgemaakt waarvan thans ook het origineel voorligt en waaruit blijkt dat sprake is van een gevangenisstraf van de zoon van twee jaar, stipt de Raad evenwel aan dat hierin geen sprake is van een reisverbod. Bovendien kan hier niet zonder meer voorbijgegaan worden aan het attest van 16 mei 2023 van het Ministerie van Justitie (rechtbank eerste aanleg) waarin staat dat de rechtbank besliste de zaak niet te behandelen zodat in casu verder niet kan blijken dat de veroordeling van de zoon nog stand houdt en hij een gevangenisstraf van twee jaar zou hebben uitgezeten.

Door nog te betogen dat het feit dat de verplichting om een verslag op te stellen om vervroegd pensioen aan te vragen niet zwart op wit in de documenten staat, niet betekent dat de realiteit van deze procedure kan worden ontkend terwijl het CGVS niet eens de moeite neemt om de tekst van het decreet of de circulaire over dit onderwerp te analyseren, brengt verzoeker geen dienstige en objectieve elementen bij die verweerders terechte bevinding dat hiervan geen bewijs voorligt, kan ombuigen.

Waar verzoeker tracht uit te leggen waarom hij de in 2015 en 2016 vastgestelde onregelmatigheden niet aan zijn superieuren heeft gemeld door op te werpen dat er rekening moet gehouden worden met het feit dat de superieuren van verzoeker hem in een positie van minderwaardigheid, intimidatie en druk hielden vanwege zijn politieke profiel en zijn historische lidmaatschap van de RCD en verzoeker aan de andere kant een laag profiel wilde houden zodat hij hierover alleen met zijn voormalige vertrouwde collega's hierover sprak en niet het risico nam om zichzelf in gevaar te brengen met bedreigende superieuren, of om zijn carrière (en dus haar enige bron inkomsten/overleven) vanaf 2015 in gevaar te brengen, merkt de Raad op dat met verzoekers voormelde uitleg in gedachten en gelet op de vaststelling dat niet wordt aangetoond dat een dergelijk uitgebreid rapport verplicht was bij de aanvraag tot vrijwillig vertrek, het des te minder aannemelijk is dat verzoeker dan toch in 2018, net wanneer hij zijn aanvraag indiende en dus weg wilde, de aandacht zou trekken op eerdere onregelmatigheden en zijn eigen vertrek in gevaar zou brengen. Door thans in het verzoekschrift algemeen te wijzen op "de nieuwe reglementatie" van februari 2018 (Regeringsdecreet nr. 205 tot vaststelling van de formulieren, procedures en termijnen voor de uitvoering van de bepalingen betreffende het vrijwillig vertrek van ambtenaren) zonder deze evenwel toe te voegen en zonder de relevante bepalingen te citeren waaruit kan blijken dat dergelijke uitgebreide rapportering verplicht was in kader waarvan onregelmatigheden dienden aangeklaagd te worden, kan verzoeker niet anders doen denken.

Ten slotte toont verzoeker gelet op het geheel van voorgaande motieven en vaststellingen niet afdoende aan dat de weigering om zijn aanvraag tot vrijwillig vertrek in te willigen wegens bepaalde budgettaire beperkingen waardoor bepaalde zaken niet kunnen worden goedgekeurd, zoals toegelicht in het neergelegd schrijven, gelijk te stellen is aan een vervolging te meer hij niet als enige werd geviseerd (persoonlijk onderhoud, p. 5).

De Raad meent ten slotte dat de overige door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de volgende in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd:

"De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De identiteitsstukken staven uw identiteit van u en familieleden waaraan niet getwijfeld wordt. De documenten van uw werk, aanvraag tot vrijwillig vertrek en de beslissing daarover staven niet meer dan uw werk, de aanvraag en het antwoord waaraan evenmin wordt getwijfeld. De attesten van de verkoop van huis staven enkel dat, net zoals de stukken van de terugkeer van uw vrouw en de partijkaart. Aan de juridische stukken kan omwille van bovenstaande vaststelling geen geloof worden gehecht. De documenten kunnen niet zomaar ongeloofwaardige verklaringen rechtzetten, in tegendeel, documenten moeten gepaard gaan met aannemelijke verklaringen. Uw advocaat stuurde nog een link door van een interview rond corruptie in Tunesië door, maar het CGVS ziet niet in hoe dat uw concrete en persoonlijke situatie ondersteunt of die dit interview afbreuk zou doen aan bovenstaande vaststellingen waarop deze beslissing is gestaafd."

Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de concrete, inhoudelijke beoordeling ervan.

Ook waar verzoeker middels zijn aanvullende nota een kopie van zijn volledige Tunesische paspoort overlegt, kan hij geen ander licht werpen op zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas daar zijn identiteit en reisweg in casu niet ter discussie staan.

Het Grieks document met betrekking tot verzoekers zoon toont hoogstens aan dat zijn zoon in Griekenland is en in zoverre uit dit onvertaald stuk kan blijken dat de zoon in Griekenland een beschermingsverzoek heeft ingediend, moet vastgesteld worden dat hiermee niet vaststaat dat verzoekers zoon problemen ondervond als gevolg van de valse beschuldigingen van zijn vader en hierdoor gedwongen was om Tunesië te verlaten.

Verzoeker slaagt er niet in zijn verklaringen met betrekking tot de valse beschuldiging voor fraude in zijn hoofde aannemelijk te maken.

Met de verwijzing naar algemene informatie betreffende de algemene situatie in Tunesië rond mensenrechten en corruptie zonder enige aanwijzingen dat hij zelf onterecht wordt gevisieerd alsook met de verwijzing naar rechtspraak die in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft, kan verzoeker evenmin afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

De Raad beklemtoont in dit verband dat een verzoeker om internationale bescherming, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene of slechte toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, kunnen in casu dan ook niet volstaan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in Tunesië een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

3.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU